

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 475/2022-66

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Mandzák, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost 10/2022 z 26. apríla 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost 15/2022 zo 4. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost 10/2022 z 26. apríla 2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 6 Charty základných práv Európskej únie.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tost 10/2022 z 26. apríla 2022 **z r u š u j e**.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **738,47 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 6 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tost 10/2022 z 26. apríla 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 26. apríla 2022“). Navrhuje napadnuté uznesenie z 26. apríla 2022 zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje prikázať najvyššiemu súdu prepustiť ju ihneď z väzby na slobodu a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva na „riadny opravný prostriedok“ a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Tost 15/2022 zo 4. júla 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie zo 4. júla 2022“). Navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie zo 4. júla 2022 a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej finančné zadost'učinenie v sume 50 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

3. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 475/2022-22 z 8. septembra 2022 podľa zákona § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky vedenú pod sp. zn. Rvp 1338/2022 a zároveň nevyhovel jej návrhu na vydanie dočasného opatrenia. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 491/2022-17 z 27. septembra 2022 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky vedenú pod sp. zn. Rvp 1943/2022 s tým, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom.

4. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ústavný súd uznesením pléna č. k. PLs. ÚS 46/2022-5 z 12. októbra 2022 rozhodol o spojení ústavných sťažností sťažovateľky vedených pôvodne pod sp. zn. I. ÚS 475/2022 a sp. zn. IV. ÚS 491/2022 na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 475/2022. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom.

5. Z ústavných sťažností, ich príloh a pripojeného súdneho spisu (sp. zn. 3 Ntc 5/2022, pozn.) vyplýva, že prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave podal 10. marca 2022 návrh na vzatie sťažovateľky ako vyžiadanej osoby do vydávacej väzby podľa zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 154/2010 Z. z.“), a to na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Krajským súdom Graz č. k. 9 Hv 79/19i zo 7. mája 2020 (ďalej aj „európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020“).

6. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) uznesením č. k. 3 Ntc 5/2022 z 11. marca 2022 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 11. marca 2022“) rozhodol tak, že podľa § 16 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. vzal sťažovateľku ako vyžiadanú osobu do vydávacej väzby na základe európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020 (v texte nesprávne uvedené 5. mája 2020, pozn.) s tým, že vydávacia väzba začala plynúť 9. marca 2022 o 12.13 h s výkonom v Ústave na výkon väzby Bratislava. Zároveň rozhodol, že podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa väzba vyžiadanej osoby nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

7. Proti uzneseniu krajského súdu z 11. marca 2022 podala sťažovateľka sťažnosť odôvodnenú prostredníctvom právneho zástupcu podaniami z 22. marca 2022, 3. apríla a 25. apríla 2022, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 5 Tost 10/2022 z 26. apríla 2022 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol.

8. Krajský súd uznesením č. k. 3Ntc 5/2022 z 31. mája 2022 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 31. mája 2022“) rozhodol tak, že podľa § 22 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. sa európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020 vykoná. Proti uzneseniu krajského súdu z 31. mája 2022 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením č. k. 5 Tost 15/2022 zo 4. júla 2022 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ako neprípustnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Proti napadnutému uzneseniu z 26. apríla 2022 podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje absenciou adekvátnej odpovede najvyššieho súdu na jej námietky smerujúce proti väzobnému rozhodnutiu, t. j. arbitrárnosťou napadnutého uznesenia z 26. apríla 2022. V konkrétnostiach namieta predovšetkým a) neprípustnosť toho, aby krajský súd rozhodoval v jej veci, keď európsky zatýkací rozkaz bol predmetom konania na Krajskom súde v Trnave (sp. zn. 5 Ntc 25/2017), ktorý doteraz o jej veci nerozhodol procesne relevantným spôsobom; b) porušenie svojho práva na zákonného sudcu v nadväznosti na spôsob pridelenia súdneho spisu konkrétnej sudkyňi na krajskom súde; c) absenciu vysporiadania sa s otázkou existencie originálu, resp. skenu originálu európskeho zatýkacieho rozkazu; d) porušenie svojho práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť nesprávnym vyhodnotením jej prejavu vôle, ktorým si zvolila obhajcu, a nepredložením celého spisu z predbežného vyšetrovania najvyššiemu súdu, a taktiež nepredložením tohto celého spisového materiálu obhajobe; e) nevysporiadanie sa konajúcich súdov s jej námietkou o absencii testu proporcionality vo vzťahu k možnosti nahradenia jej väzby probačným a mediačným dohľadom; f) nedostatočné zaoberanie sa námietkou premlčania a g) prietahy v konaní.

10. Sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu zo 4. júla 2022 namieta, že a) k prideleniu jej veci do senátu „5 Tost“ zrejme nedošlo náhodným výberom; b) vo veci mal konať Krajský súd v Trnave, keďže o európskom zatýkacom rozkaze konal pôvodne tento súd a dosiaľ o ňom nerozhodol zákonným spôsobom; c) podaním z 3. júla 2022 uplatnila námietku zaujatosti proti všetkým vo veci konajúcim sudcom najvyššieho súdu, o ktorej sa nekonalo, keďže bola vyhodnotená ako oneskorená; d) vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu bránilo premlčanie, čím sa najvyšší súd nezaoberal; e) nedostala odpoveď na námietku o nadkvalifikácii skutku. Sťažovateľka uvádza, že sudkyňa Krajského súdu Graz (ďalej aj „krajinský súd“) uznala spoluobžalovaných sťažovateľky za vinných, pričom skutok v európskom zatýkacom rozkaze mala účelovo nadkvalifikovať (oproti vymedzeniu skutku v meritórnom rozhodnutí) tak, aby sa uplatnila dlhšia premlčacia lehota; f) európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020 nebolo možné vykonať, keďže bol vydaný sudkyňou krajského súdu, ktorá nemá štatút nestrannosti.

III. Vyjadrenia najvyššieho súdu a repliky sťažovateľky

III.1. Vyjadrenia najvyššieho súdu:

III.1.1. Vyjadrenie k ústavnej sťažnosti z 1. júna 2022 (sp. zn. I. ÚS 475/2022):

11. K ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. I. ÚS 475/2022 sa vyjadril najvyšší súd podaním doručeným ústavnému súdu 5. októbra 2022. Predseda príslušného senátu [REDAKOVANÉ] vo vyjadrení uviedol, že ústavnú sťažnosť považuje za neopodstatnenú, pričom napadnuté uznesenie z 26. apríla 2022 podľa jeho názoru nevybočuje z ústavne akceptovateľných hľadísk rozhodovania všeobecných súdov.

12. K sťažovateľkinej námietke týkajúcej sa porušenia jej práva na zákonného sudcu poukázal na časť V. Základných zásad všeobecne platných pre trestnoprávne kolégium Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2022 (ďalej aj „rozvrh práce“) upravujúcu pridelovanie vecí v agende „Ntc“ jednotne, t. j. bez ohľadu na to, či ide o vec samosudcovskú alebo senátnu. Konštatoval, že celý tento nápad sa (okrem výnimiek popísaných v druhej až šiestej vete, pozn.) prideluje do senátu, a to podľa poradia, po zohľadnení pomerového čísla uvedeného pre pridelovanie vecí náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov, pričom takým spôsobom bola do senátu „3Ntc“, ktorého riadiacou predsedníčkou je [REDAKOVANÉ], pridelená aj (samosudcovská) vec sťažovateľky. Prisvedčil, že z rozvrhu práce nevyplýva žiadne konkrétne pravidlo, kto a akým spôsobom má určiť samosudcu, ktorý bude rozhodovať v nesenátnej veci, ktorá ešte nebola predmetom konania. Uviedol, že z tohto dôvodu [REDAKOVANÉ] postupovala analogicky podľa časti III bodu 2 zásad rozvrhu práce a vedená internými pravidlami do senátu napadnuté samosudcovské veci prerozdeľovala medzi jednotlivých členov senátu. Tak tomu bolo aj v tomto prípade, keď vec sťažovateľky bola s ohľadom na koncové číslo 5 pridelená [REDAKOVANÉ]. Najvyšší súd konštatoval, že z pohľadu porušenia ústavného práva na osobnú slobodu v rozsahu práva na zákonného sudcu je určujúce len to, či riadiacou predsedníčkou zvolený postup odporuje zásadám verejnosti, zrozumiteľnosti, transparentnosti a náhodilosti (t. j. je rozhodujúce, či k prideleniu veci došlo podľa vopred známych pravidiel alebo k nemu došlo spôsobom, ktorý umožňuje „príliš širokú diskreciu súdnych funkcionárov“). K zásade verejnosti poukázal na to, že sťažovateľka v priebehu sťažnostného konania využila svoje právo a nazretím do spisu sa oboznámila s dôvodmi a spôsobom kreácie [REDAKOVANÉ] za zákonnú sudkyňu; v prvostupňovom konaní sa tejto informácie nedomáhala (č. 1. 176). K zásade zrozumiteľnosti uviedol, že [REDAKOVANÉ] stanovené pravidlá presne určujú algoritmus, na základe ktorého možno zistiť, ktorý člen senátu bude poverený vybavením veci (veci s koncovým číslom spisovej značky 3, 5 a 9 patria [REDAKOVANÉ]). Akcentoval pritom tvrdenie [REDAKOVANÉ], podľa ktorej sa predmetné pravidlá aplikujú aj v ostatných agendách pri pridelovaní vecí referujúcim sudcom, v nadväznosti na čo bola naplnená aj zásada transparentnosti. A napokon bola splnená aj zásada náhodilosti, keďže sťažovateľkina vec mohla byť technickými a programovými prostriedkami pridelená inému senátu trestnoprávneho kolégia a v rámci neho aj inému sudcovi. Predseda senátu sa nestotožnil s poukazom na nález ústavného súdu vedený pod sp. zn. III. ÚS 287/2020, v ktorom podľa jeho názoru na rozdiel od aktuálne preskúmvanej veci ústavný súd vôbec nevedel, na základe akých

kritérií riadiaci predseda zastupujúceho senátu určil jedného z jeho členov za tretieho člena zastupovaného senátu.

13. Predseda senátu najvyššieho súdu sa ďalej vyjadril k námietke sťažovateľky o inom súbežne prebiehajúcom konaní, keď uviedol, že na Krajskom súde v Trnave bolo pod sp. zn. 5Ntc/25/2017 (vo vzťahu k tomu istému skutku sťažovateľky, pozn.) na základe európskeho zatýkacieho rozkazu z 15. novembra 2017 začaté konanie podľa zákona č. 154/2010 Z. z., ktoré bolo následne prerušené a po zrušení európskeho zatýkacieho rozkazu z 15. novembra 2017 vybavené inak – bez meritórneho rozhodnutia. Predmetné konanie podľa jeho argumentácie začalo a až do prerušenia prebiehalo na podklade (neskôr zrušeného, pozn.) európskeho zatýkacieho rozkazu z 15. novembra 2017, nie na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020. K spôsobu vybavenia tejto veci poukázal na § 19 ods. 6 zákona č. 154/2010 Z. z. *per analogiam*. Ak teda po zrušení pôvodného európskeho zatýkacieho rozkazu a vydaní nového došlo k sťažovateľkinmu zadržaniu v Bratislave, krajský súd bol v zmysle § 16 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. príslušný na rozhodnutie.

14. K dôvodnosti väzobného stíhania predseda senátu najvyššieho súdu poukázal na to, že vzatie vyžadanej osoby do vydávacej väzby bolo odôvodnené závažnosťou trestného činu, ktorý jej rakúske justičné orgány kladú za vinu, absenciou informácií o jej rodinných, osobných, majetkových či právnych väziach k Slovenskej republike, ako aj jej vyhýbaním sa trestnému stíhaniu v Rakúskej republike.

15. K námietke o absencii vysporiadania sa s otázkou existencie originálu, resp. skenu originálu európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020 predseda senátu odkázal na časť napadnutého uznesenia z 26. apríla 2022 (jeho s. 5 ods. 2, pozn.), pričom naďalej je toho názoru, že justičné orgány vykonávajúceho štátu mali v čase podania návrhu k dispozícii originál európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020.

16. K sťažovateľkou uvádzanému porušeniu jej práva na obhajobu v súvislosti s predložením spisového materiálu uviedol, že k návrhu na vzatie do vydávacej väzby sa materiál týkajúci sa predbežného vyšetrovania nepredkladá, pretože k nemu podľa § 19 a nasl. zákona č. 154/2010 Z. z. dochádza súbežne s rozhodovaním o väzbe. Vzhľadom na námietky sťažovateľky v sťažnostnom konaní si najvyšší súd vyžiadal aj spis Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Ntc 25/2017. K argumentácii sťažovateľky o nesprávnom vyhodnotení jej prejavu vôle, ktorým si zvolila obhajcu, poukázal na to, že [REDAKOVANÉ] splnomocnenie na zastupovanie neprijal, hoci sa s ňou v cele policajného zaistenia podľa jej slov stretol. Z tohto dôvodu bol sťažovateľke 10. marca 2022 ustanovený obhajca [REDAKOVANÉ] a ešte v deň výsluchu 11. marca 2022 o 10.20 h sa sudkyňa s [REDAKOVANÉ] neúspešne pokúšala skontaktovať (č. 1. 23, 31, 39, 43).

17. Predseda senátu sa vyjadril aj k námietke nedostatočného zaoberania sa otázkou premlčania dotknutého skutku. Upriamil pritom pozornosť na s. 2 ods. 3 a s. 3 ods. 5 uznesenia krajského súdu z 11. marca 2022 a s. 6 ods. 1 napadnutého uznesenia z 26. apríla 2022, ako aj chronologického popisu dovtedajšieho konania, z ktorých je podľa neho zistiteľné, že súdy mali vedomosť o tom, že vo veci prebiehalo konanie už v roku 2017, a ku skutku, pre ktorý sa žiada sťažovateľkino vydanie malo dôjsť zo zistného motívu. Keďže tieto okolnosti sú z pohľadu sťažovateľkou namietanej právnej kvalifikácie podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. h) zákona č. 140/1961 Zb., ako aj § 67 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. určujúce, nemožno tvrdiť, že by sa súdy otázkou premlčania nezaoberali. Túto si podľa predsedu senátu predbežne uzavreli presne tak,

ako si ju neskôr definitívne uzavreli (tak v prípade sťažovateľky, ako aj spoluobvineného [REDAKOVANÉ], pozn.) súdy, ktoré vyhovelí návrhu prokurátora, aby bol európsky zatýkací rozkaz vykonaný.

18. K poslednej námietke sťažovateľky týkajúcej sa prietáhov konania predseda senátu doplnil, že najvyšší súd vo veci sťažovateľky konal 28 dní (stav jej právnej neistoty bol odstránený po 11 dňoch, pozn.), ktorý rozhodne nemožno hodnotiť ako odporujúci požiadavke na prednostné a urýchlené vybavovanie väzobných vecí (§ 2 ods. 6 Trestného poriadku).

III.1.2. Vyjadrenie k ústavnej sťažnosti z 22. augusta 2022 (pôvodne sp. zn. IV. ÚS 491/2022):

19. K ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 491/2022 sa vyjadril najvyšší súd podaním doručeným ústavnému súdu 31. októbra 2022. Predseda príslušného senátu [REDAKOVANÉ] vo vyjadrení navrhol, aby ústavný súd tejto ústavnej sťažnosti nevyhovel.

20. K námietke pridelenia jej veci náhodným výberom predseda senátu uviedol, že vec napadla do senátu „5T“ 24. júna 2022 o 8.21 h náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a ešte v ten istý deň mu bola ako referujúcemu sudcovi pridelená zo strany riadiaceho predsedu senátu.

21. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa príslušnosti prvostupňového súdu, predseda senátu v podstate poukázal na vyjadrenie predsedu senátu doručené ústavnému súdu 5. októbra 2022 (k sp. zn. I. ÚS 475/2022). Nad jeho rámec osobitne akcentoval, že postup Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Bratislave je aj v súlade s rozhodnutím najvyššieho súdu R 3/2013. K tvrdeniu sťažovateľky o absencii vysporiadania sa s otázkou premlčania skutku predseda senátu poukázal priamo na napadnuté uznesenie zo 4. júla 2022 (s. 10 ods. 3 a s. 11 ods. 1, pozn.), v ktorom je odkaz na rozhodnutie krajského súdu, s ktorým sa bez námietok stotožnil, a teda nie je pravdivá argumentácia o nevysporiadaní sa s touto otázkou.

22. K tvrdeniu o nedostatočnom zaoberaní sa nestrannosťou sudkyne, ktorá vydala európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020, predseda senátu poukázal na § 22 ods. 7 v spojení s § 23 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. a s. 14 ods. 4 uznesenia krajského súdu z 31. mája 2022 o tom, že predmetnou námietkou sa súd nemohol zaoberať. Z jej obsahu, ale ani z iných najvyššiemu súdu známych skutočností (dôkazov) nevyplývalo, že by v Rakúskej republike existovalo reálne riziko porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov, pokiaľ ide o nezávislosť súdnej moci.

23. Predseda senátu v závere uviedol, že námietka zaujatosti sťažovateľky, o ktorej najvyšší súd nekonal, smerovala k jeho údajnému vzťahu (a vzťahu [REDAKOVANÉ], pozn.) k osobe [REDAKOVANÉ] a voči [REDAKOVANÉ] sa zas týkala [REDAKOVANÉ] (ktorých mal obhajca sťažovateľky zastupovať v iných veciach, pozn.), v nadväznosti na čo bolo podľa jeho názoru zrejmé, že sa netýkala žiadnej osoby uvedenej v § 31 Trestného poriadku.

III.2. Repliky sťažovateľky:

III.2.1. Replika k ústavnej sťažnosti z 1. júna 2022 (sp. zn. I. ÚS 475/2022):

24. Sťažovateľka v replike k ústavnej sťažnosti z 1. júna 2022 vedenej pod sp. zn. I. ÚS 475/2022 uviedla:

- a) ani najvyššiemu súdu nebolo z obsahu spisu, ako ani z rozvrhu práce zrejmé, či je sudkyňa rozhodujúca vo veci na krajskom súde zákonnou sudkyňou, v dôsledku čoho najskôr vec vrátil krajskému súdu ako predčasne predloženú so žiadosťou o doplnenie jej spôsobu určenia ako zákonnej sudkyne, v nadväznosti na čo nebola dodržaná ani zásada verejnosti (obhajca sťažovateľky nahliadol do spisu v priebehu sťažnostného konania, do ktorého až po výzve predsedu senátu najvyššieho súdu „*mal byť doložený úradný záznam o existencii interných pravidiel riadiacej predsedníčky senátu 3 To Krajského súdu v Bratislave*“), ako ani transparentnosti (interné pravidlá neboli zhmotnené v žiadnej písomnej podobe, v nadväznosti na čo bol spísaný úradný záznam [REDAKOVANÉ] na č. l. 159, z ktorého nie je zrejmý presný obsah týchto pravidiel, ale len to, že končiace čísla spisovej značky 3, 5 a 9 sa majú prideliť tejto sudkyňi);
- b) nesúhlasí s tvrdeniami najvyššieho súdu (vo vzťahu k jej námietke o inom súbežne prebiehajúcom konaní), keďže prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave žiadala európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020 vykonať v konaní vedenom pred Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 5 Ntc 25/2017;
- c) nie je zrejmé, na základe čoho najvyšší súd ustálil, že sa vyhýbala trestnému stíhaniu v Rakúskej republike a dopustila sa „*obštrukčného správania*“. Bola dostupná a zúčastňovala sa všetkých úkonov, pričom „*na základe toho, že sa... domáhala svojich práv pred slovenskými justičnými orgánmi, nie je možné dovodiť, že sa vyhýbala trestnému stíhaniu a tak konštatovať dôvod vydávacej väzby.*“;
- d) najvyšší súd „*modifikoval*“ jej tvrdenie o tom, že prokurátor nepreukázal, že disponoval originálom európskeho zatýkacieho rozkazu (či skenom originálu) na tvrdenie, že prokurátor „*nedisponoval originálom, resp. scanom originálu európskeho zatýkacieho rozkazu zo dňa 7. mája 2020*“, na čom sťažovateľka trvá;
- e) vzatiu do vydávacej väzby bránilo premlčanie, a preto je napadnuté uznesenie z 26. apríla 2022 nezákonné.

25. V ostatnom sťažovateľka zotrvala na svojej argumentácii uvedenej v ústavnej sťažnosti, pričom dopĺňa, že najvyšší súd sa k niektorým jej námietkam vyjadril až v konaní pred ústavným súdom, nie v odôvodnení napadnutého uznesenia z 26. apríla 2022.

III.2.2. Replika k ústavnej sťažnosti z 22. augusta 2022 (pôvodne sp. zn. IV. ÚS 491/2022):

26. Sťažovateľka v replike k ústavnej sťažnosti z 22. augusta 2022 pôvodne vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 491/2022 uviedla:

- a) najvyšším súdom predložené potvrdenie o pridelení veci nie je dokladom jednoznačne preukazujúcim, že jej vec bola pridelená náhodným výberom. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že len z dokladu o pridelení veci nie je možné zistiť, či sa uplatnil náhodný výber alebo nie. Toto je možné zistiť súčasným nazretím do evidenčných pomôcok. S poukazom na § 54 ods. 10 (správne zrejme § 51 ods. 10, pozn.) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“, ale aj „zákon o súdoch“) uvádza, že najvyšší súd si nespĺnil ani základný štandard, akým je predloženie potvrdenia o pridelení veci náhodným výberom (aká mu vyplýva z právnej úpravy), a to za situácie, keď sa ho sťažovateľka výslovne dožadovala. V nadväznosti na uvedené došlo aj k porušeniu práva sťažovateľky na zákonného sudcu. Sťažovateľka konštatuje, že týmito sťažnostnými námietkami sa najvyšší súd podrobne nezaoberal v napadnutom uznesení zo 4. júla 2022. Sťažovateľka

sa nestotožňuje ani s odkazom na rozhodnutie najvyššieho súdu R 3/2013, keďže v ňom išlo o odlišnú situáciu;

b) výrok napadnutého uznesenia zo 4. júla 2022 je v rozpore s jeho odôvodnením, čo samo osebe spôsobuje jeho ústavnú neudržateľnosť;

c) za situácie, keď obhajca sťažovateľky je súčasne obhajcom osoby v trestnom konaní, v ktorom má namietaný sudca procesné postavenie poškodeného, je jasným dôvodom zaujatosti, ktorý mal najvyšší súd prerokovať. Jej neprerokovanie spolu s „*utajením*“ zloženia senátu nadobúda ústavný rozmer.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

27. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov vrátane ich príloh a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejme, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

28. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru a čl. 6 charty napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 26. apríla 2022, ku ktorému malo dôjsť arbitrárnym vysporiadaním sa najvyššieho súdu s námietkami sťažovateľky. V konkrétnostiach uvádza, že v jej veci rozhodoval nepríslušný krajský súd, s čím sa najvyšší súd nevysporiadal adekvátne. Napadnutým uznesením z 26. apríla 2022 najvyšší súd neposkytol ochranu ani sťažovateľkinmu právu na zákonného sudcu, keď akceptoval spôsob, akým bola jej vec pridelená sudkyňi senátu „3 Ntc“ krajského súdu, ktorá rozhodovala o jej vzatí do vydávacej väzby (v rámci konania o európskom zatýkacom rozkaze podľa zákona č. 154/2010 Z. z.). K namietanému porušeniu sťažovateľkou uvedených práv malo dôjsť aj na základe ďalších skutočností pomenovaných v bode 9 tohto nálezu.

29. Sťažovateľka tiež namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva na „*riadny opravný prostriedok*“ a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty napadnutým uznesením zo 4. júla 2022 v súvislosti s rozhodovaním najvyššieho súdu o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020, pri ktorom podľa jej názoru zrejme a) nedošlo k prideleniu jej veci do senátu „5 Tost“ náhodným výberom; b) vo veci konajúci krajský súd nebol príslušným na konanie; c) o námietke zaujatosti podanej proti konajúcim sudcom najvyššieho súdu sa nekonalo, keďže bola vyhodnotená ako oneskorená, a d) vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu bránilo premlčanie. Sťažovateľka uvádza, že k porušeniu ňou označených práv došlo aj tým, že nedostala odpoveď na svoje ďalšie prezentované námietky (bod 10 tohto nálezu).

30. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu prednesených námietok sťažovateľky v rozsahu a z dôvodov, ktoré táto uviedla vo svojej ústavnej sťažnosti, zamerajúc pritom svoju pozornosť na ústavnoprávne aspekty namietaných vád uznesení najvyššieho súdu (časť II tohto nálezu, pozn.).

Ústavný súd tak preskúmal, či skutočnosti tvrdené sťažovateľkou v jej ústavnej sťažnosti majú oporu v spise a sú svojou povahou a intenzitou spôsobilé odobriť záver o porušení základných práv sťažovateľky a následne prívodiť kasačný zásah zo strany ústavného súdu.

31. Ešte pred samotným posúdením relevantnej argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti považuje ústavný súd za potrebné pripomenúť, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je postavený mimo sústavu všeobecných súdov a nie je ho možné považovať za ďalšiu opravnú inštanciu v systéme všeobecného súdnictva. Ústavný súd nie je spravidla oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

V.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením z 26. apríla 2022:

V.1.1. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu:

32. Namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu je podľa sťažovateľky založené na tom, že pri rozhodovaní o jej vzatí do vydávacej väzby bola sudkyňa krajského súdu [REDAKOVANÉ] pridelená v jej veci ako zákonná sudkyňa predsedníčkou senátu pomocou tzv. „interných pravidiel“, ktoré neboli vopred zdôvodnené, pričom tento konkrétny postup neustanovuje ani rozvrh práce. Odôvodnenie napadnutého uznesenia z 26. apríla 2022 tak podľa sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 6 charty a čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru „nemôže obstať“. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje aj na právne závery prezentované ústavným súdom v náleze č. k. III. ÚS 287/2020-37 z 28. januára 2021.

33. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta aj neprípustnosť rozhodovania Krajského súdu v Bratislave v jej veci, keďže európsky zatýkací rozkaz bol predmetom konania na Krajskom súde v Trnave (sp. zn. 5 Ntc 25/2017). Ten podľa jej tvrdenia dosiaľ o veci nerozhodol procesne relevantným spôsobom. V nadväznosti na to považuje konanie vedené na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020 za stále vedené na Krajskom súde v Trnave, a teda v jej veci nemohol zároveň konať a byť príslušným na rozhodovanie o vzatí do vydávacej väzby Krajský súd v Bratislave.

34. Námietka nepríslušnosti Krajského súdu v Bratislave, námietka nezákonnosti, resp. neústavnosti pridelenia veci sudkyňi krajského súdu rozhodujúcej o vzatí do vydávacej väzby a námietka o nesprávnom posúdení tejto otázky najvyšším súdom predchádza argumentom sťažovateľky vo vzťahu k obsahu, resp. dôvodom samotného napadnutého uznesenia z 26. apríla 2022. Povedané inak, ak by o sťažovateľkinej veci rozhodoval nepríslušný súd, resp. sudkyňa, u ktorej je relevantným spôsobom spochybnený spôsob jej pridelenia rozhodnúť o danej veci, táto skutočnosť by sama osebe opodstatňovala vyslovenie porušenia práv sťažovateľky a zrušenie

napadnutého uznesenia (najvyššieho súdu) z 26. apríla 2022, ktorý tento postup odobril, t. j. „konzumovala“ by tak aj ostatné námietky sťažovateľky. Ústavný súd preto najskôr pristúpil k preskúmaniu predmetných námietok sťažovateľky.

35. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch, pre posudzovaný prípad v Trestnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov.

36. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov. Potom nasleduje obsadenie súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone o súdoch vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon (m. m. IV. ÚS 116/2011, III. ÚS 62/2015). Keďže sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala nielen porušenie jej práva na zákonného sudcu, ale aj samotnú príslušnosť krajského súdu, ústavný súd sa zaoberal sťažovateľkinou argumentáciou v postupnosti naznačenej v tomto bode nálezu.

37. Najvyšší súd k argumentácii o neprípustnosti rozhodovania Krajským súdom v Bratislave uviedol, že vo veci sťažovateľky konal a rozhodol príslušný súd, a to na podklade návrhu prokurátora, v územnom obvode ktorého bola vyžiadaná osoba zadržaná (a mala aj svoj trvalý pobyt), z ktorého dôvodu vykonala tzv. predbežné vyšetrowanie Krajská prokuratúra v Bratislave, ktorá podala aj spomínaný návrh na vzatie sťažovateľky do vydávacej väzby (ďalej aj „návrh“). K predmetnej otázke sa následne pri rozhodovaní o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vyjadril aj Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 3 Ntc 5/2022 z 31. mája 2022, v ktorom, odkazujúc na už popísané závery najvyššieho súdu, uviedol, že aj keď bol originál európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020 doručený Krajskému súdu v Bratislave od Krajskej prokuratúry v Trnave 24. augusta 2021, samotné konanie o európskom zatýkacom rozkaze zo 7. mája 2022 bolo v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. začaté až zadržaním sťažovateľky v Bratislave 9. marca 2022, t. j. v služobnom obvode Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktorá následne podala príslušný návrh Krajskému súdu v Bratislave. Krajský súd v Bratislave hodnotil postup Krajského súdu v Trnave len z pohľadu potenciálnej prekážky v jeho konaní. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2013 pod č. 3 dospel k záveru, že ak „*štát pôvodu zrušil európsky zatýkací rozkaz, odpadol predmet konania, konanie o skôr vydanom európskom zatýkacom rozkaze bolo ukončené*“, čo súd považoval za preukázané. Pokiaľ išlo o námietku tzv. „*aktualizácie*“ európskeho zatýkacieho rozkazu, krajský súd upriamil pozornosť na to, že pre jeho rozhodovanie bol podstatným fakt, že európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2022 obsahoval všetky obligatórne obsahové aj formálne náležitosti a konanie o ňom začalo podľa § 11 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. zadržaním sťažovateľky v obvode Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktorej prokurátor predložil súdu jeho originál.

38. Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že tak jeho judikatúra, ako aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLPP“) považujú právo na spravodlivé súdne konanie za „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Úlohou ústavného súdu bolo v tejto časti

posúdiť, či v rámci rozhodovania o väzbe sťažovateľky boli (v nadväznosti na argumenty o nepríslušnosti vo veci konajúceho súdu, pozn.) súdmi rešpektované jej základné procesné garancie vyplývajúce z legislatívnej úpravy európskeho zatýkacieho rozkazu v kontexte namietaného porušenia sťažovateľkou označených práv. V zmysle uvedených východísk sa ústavný súd zaoberal vecou sťažovateľky ako celkom, v nadväznosti na čo poukázal aj na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu č. k. 3 Ntc 5/2022 z 31. mája 2022. Ústavný súd uvádza, že na sťažovateľkou nastolené námietky, ktoré mala možnosť uplatniť a aj uplatnila, najvyšší súd reagoval, pričom k rovnakým záverom (podrobne odôvodneným) dospel aj krajský súd pri rozhodovaní o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020. Súdny teda ustálili, že v jej veci existoval európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020, a to so všetkými obsahovými náležitosťami v zmysle zákona č. 154/2010 Z. z. Neostali ľahostajné ani voči namietanej platnosti európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020, ktorá im bola na základe dopytu cez národného člena v Eurojust potvrdená (s. 2 uznesenia krajského súdu z 31. mája 2022, pozn.). Sťažovateľka tak dostala na svoje argumenty odpoveď, ktorú nemožno posúdiť ako svojvoľnú a ktorú možno v okolnostiach preskúmvanej veci vyhodnotiť ako spĺňajúcu základné procesné garancie ňou uvedených práv, a teda ústavne akceptovateľnú. Ústavný súd uzatvára, že ústavnej sťažnosti v tejto časti *a contrario* nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

39. Pokiaľ ide sťažovateľkinu námietku týkajúcu sa zásady zákonného sudcu, táto predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelenie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelenia súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „*ad hoc*“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011).

40. Ústavný súd tiež uvádza, že čl. 17 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka namieta, zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné osobitné ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09). V základnom práve podľa čl. 17 je inkorporovaná aj osobitná procesná záruka na to, aby vo veci osobnej slobody, teda pri rozhodnutí o väzbe rozhodoval zákonný sudca. Právo na zákonného a nestranného sudcu teda treba považovať za súčasť čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v prípadoch, keď súd rozhoduje o väzbe. Právo na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy sa naproti tomu vzťahuje na konanie vo veci samej (m. m. III. ÚS 796/2016, III. ÚS 211/2018).

41. Keďže sťažovateľka v sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu z 11. marca 2022 namietala [REDAKOVANÉ] ako zákonnú sudkyňu, najvyšší súd v rámci sťažnostného konania vyzval krajský súd (okrem iného), aby „*zadokumentoval*“ pridelenie veci sudkyňi [REDAKOVANÉ] v súvislosti s potvrdením vyplývajúcim zo súdneho spisu, z ktorého bolo zrejmé, že v agende „Ntc“ bola vec pridelená elektronickou podateľňou 10. marca 2022

sudkyňi [REDAKOVANÉ], t. j. pridelenie veci [REDAKOVANÉ] priamo zo spisu nebolo jasné a preskúmateľné.

42. Pridelenie veci objasňovala samotná konajúca sudkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá v úradnom zázname z 12. apríla 2022 (ďalej len „úradný záznam“, č. 1. 159) poukázala na ustanovenie § 51 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. s tým, že podania v agende „Ntc“ nie sú prideloované jednotlivým senátom generátorom náhodného výberu, ale podľa poradia jednotlivým senátom v zmysle čl. V. *Základných zásad všeobecne platných pre trestnoprávne kolégium rozvrhu práce krajského súdu na rok 2022*, t. j. zápis do jednotlivých súdnych oddelení sa uskutočňuje podľa poradia, po zohľadnení pomerového čísla uvedeného pre prideloovanie vecí náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi jednotlivé senáty. Týmto spôsobom bola podľa vyjadrenia [REDAKOVANÉ] vec sťažovateľky pridelená do „3Ntc“. Ďalej uviedla, že v zmysle interných pravidiel určených riadiacou predsedníčkou senátu sú veci agendy „Ntc“ (a aj ostatnej agendy), ktorých končiace číslo spisovej značky je 3, 9 a 5, pridelené jej ako sudkyňi spravodajkyňi, v nadväznosti na čo je vo veci sťažovateľky zákonnou sudkyňou.

43. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 26. apríla 2022 následne, vychádzajúc z predmetného úradného záznamu z 12. apríla 2022, posúdil, že námietka sťažovateľky spočívajúca v tvrdení, že v jej veci konala nezákonná sudkyňa, je nedôvodná. Z vyjadrenia [REDAKOVANÉ] považoval najvyšší súd za preukázané, že proces pridelenia jej veci sa odlišoval od procesného postupu popísaného v náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020-37 z 28. januára 2021, keďže v aktuálne preskúvanom prípade bol tento proces objektívny, bez možnosti svojvôle, a to napriek tomu, že spomínané interné pravidlá neboli súčasťou rozvrhu práce, aj keď by jeho súčasťou nepochybne mali byť (s. 10 napadnutého uznesenia z 26. apríla 2022, pozn.). Podľa záverov najvyššieho súdu táto okolnosť nemala materiálny dopad na právo sťažovateľky na zákonného sudcu, t. j. nezistil žiadne konanie vedúce k prideleniu veci vopred určenej sudkyňi, pričom išlo o systémové prideloovanie veci.

44. Počiatočné (prvotné) pridelenie veci sťažovateľky krajskému súdu do „3Ntc“ sťažovateľka nespochybňuje. Jej argumenty sú založené na tvrdení, že sudkyňa [REDAKOVANÉ] bola ako zákonná sudkyňa určená v rámci senátu „3Ntc“ na základe interných pravidiel riadiacej predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ], ktoré však neboli verejne dostupným spôsobom zdôvodnené a nevyplývali ani zo samotného rozvrhu práce. V takomto spôsobe určenia zákonného sudcu sťažovateľka nachádza nesúlad s jej garantovaným základným právom na zákonného sudcu.

45. Pokiaľ ide o už spomínaný rozvrh práce, ten vydáva predseda súdu pre účely zabezpečenia riadenia súdu v oblasti výkonu súdnictva [§ 49 písm. a) zákona o súdoch] a definovaný je v § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. ako akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok. Obsah rozvrhu práce je určený v § 50 ods. 2 zákona o súdoch a podzákonných normách.

46. Podľa § 51 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. ak nie je možné prideliť vec náhodným výberom a ide o potrebu pridelenia veci na rozhodnutie bez zbytočného odkladu v prípadoch rozhodovania o ustanovení obhajcu, o príkaze na zatknutie, o väzbe, o príkaze na domovú prehliadku, o príkaze na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, o príkaze na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov, o príkaze na vyšetrovanie duševného stavu, o súhlase na použitie informačno-technických prostriedkov, o neodkladnom opatrení podľa osobitného zákona

a v ďalších prípadoch ustanovených osobitným zákonom, veci sa pridelujú v súlade s rozvrhom práce spôsobom určeným v rozvrhu práce tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

47. Z judikatúry ústavného súdu a ESLP možno vyvodiť, že súčasťou záruk spojených s právom na zákonného sudcu sú aj požiadavka transparentnosti a predvídateľnosti pridelenia vecí zákonnému sudcovi, t. j. pridelenia súdnej agendy, ktoré musí byť regulované priamo v rozvrhu práce (formálny aspekt), ako aj požiadavka stability súdu zabraňujúca svojvoľnému odňatiu vecí zákonnému sudcovi po tom, ako mu bola pridelená, obe tieto požiadavky musia byť reálne, transparentné, určené vopred a musia obsahovať záruky proti ich zneužitiu (materiálny aspekt), aby mohlo dôjsť k naplneniu práva na zákonného sudcu (m. m. I. ÚS 322/2022).

48. V zmysle čl. V. *Základných zásad všeobecne platných pre trestnoprávne kolégium rozvrhu práce krajského súdu*, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z 26. apríla 2022 vyplýva, že vec sťažovateľky bola pridelená do „3Ntc“ (ktorého sudkyňa mala vo veci sťažovateľky rozhodnúť) v súlade so znením relevantného rozvrhu práce. K tomu však ústavný súd pripomína, že k porušeniu práva na zákonného sudcu dôjde, ak bude určený buď v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho ustanovenia (pravidla), ktoré odporuje zákonu (m. m. I. ÚS 581/2017, II. ÚS 16/2011, III. ÚS 91/2018).

49. Sťažovateľka argumentovala aj poukazom na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020-37 z 28. januára 2021. V tomto náleze ústavný súd, opierajúc sa o judikatúru ESLP, judikatúru Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, ako aj o relevantné komentáre právnej vedy, v podstate vyhodnotil námietky sťažovateľa tak, že určenie zastupujúceho sudcu ako člena zastupujúceho senátu do zastupovaného senátu za jeho absentujúceho sudcu tým spôsobom, že ho určí riadiaci predseda zastupujúceho senátu, nespĺňa požiadavku náhodilosti, predvídavosti a transparentnosti rozvrhu práce v súvislosti s pridelovaním vecí a určením sudcov, ktorí vo veci rozhodnú. Zo spomenutého označeného rozhodnutia ústavného súdu vyplýva, že v záujme zachovania práva na zákonného sudcu je potrebné pridelovať súdnu agendu na základe vopred určených pravidiel, ktoré by mal pevne stanovovať rozvrh práce daného súdu, pritom je dôležité presné stanovenie toho, ktorí sudcovia a prísediaci budú pôsobiť v konkrétnych súdnych oddeleniach, a to vrátane ich zastupovania. Napr. za problematiku Najvyšší správny súd Českej republiky (rozhodnutie č. k. 1 Afs 21/2011 z 31. mája 2011) vyhodnotil skutočnosť, že rozvrh práce síce upravoval to, z ktorého oddelenia má byť zastupujúci sudca v prípade absencie niektorého z členov zastupovaného senátu, nebolo však možné z neho nijako vyčítať, o ktorého konkrétneho sudcu zo zastupujúceho senátu má ísť.

50. Ústavný súd, uvedomujúc si aj odlišnosť skutkového stavu veci popísanej v bode 49 tohto nálezu a aktuálne posudzovanej veci, pristúpil k jej preskúmaniu pri zachovaní vyslovených interpretačných východísk.

51. Jedným z princípov, na ktorom musí byť rozvrh práce všeobecného súdu postavený, je náhodilosť pridelenia vecí. Tá má zaručiť, že veci nebudú pridelované na základe svojvôle alebo ľubovôle súdneho funkcionára. Pokiaľ platí, že žalobca si nemôže vyberať „svojho sudcu“, nemal by mu ho „*ad hoc*“ vyberať ani súdny funkcionár. Tento princíp je veľmi dôraznou ochranou nezávislosti sudcu ústavnoprávnej relevancie. Ďalšími atribútmi rozvrhu práce sú predvídateľnosť a transparentnosť pridelenia vecí, ktorá zmierňuje riziko, že súdy, súdni funkcionári alebo sudcovia samotní budú čo aj len podozrievaní z účelovej manipulácie so zložením rozhodujúceho

telesa. To sa v prípade jasnej a vopred stanovenej schémy zastupovania sudcov eliminuje na minimum. Transparentnosť umožňuje nielen kontrolu účastníkom konania, ale kontrolu verejnú. To v konečnom dôsledku posilňuje nezávislosť sudcov a dôveru v justíciu ako takú (I. ÚS 322/2022).

52. Z nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020 z 28. januára 2021 tiež vyplýva, že nie je ústavnoprávne akceptovateľné, ak súd v rozvrhu práce nevymedzí konkrétnych sudcov, ktorí majú vo veci rozhodovať vrátane algoritmu ich výberu. Nestačí len určitým spôsobom vymedziť penzum sudcov, ktorí by vec mohli rozhodovať, s dodatkom, že ide o zoznam „zákonných sudcov“. Rovnako nie je ústavnoprávne akceptovateľné, keď je obsadenie senátu prenechané na rozhodnutí súdneho funkcionára, ktoré sa deje za „zatvorenými dverami“. Uvedené neposilňuje dôveru verejnosti v justíciu a vyvoláva len otázky (m. m. I. ÚS 322/2022).

53. Aktuálne preskúmaná vec (ako to už bolo uvedené) bola do senátu „3Ntc“ pridelená v súlade so znením rozvrhu práce platného a účinného v čase rozhodovania vo veci sťažovateľky, avšak k jej prideleniu konkrétnej zákonnej sudkyňi senátu „3Ntc“ [REDAKOVANÉ] došlo na podklade tzv. interných pravidiel riadiacej predsedníčky, na základe ktorého riadiaca predsedníčka určila práve [REDAKOVANÉ] ako zákonnú sudkyňu. Ústavný súd uvádza, že hoci je z úradného záznamu tejto sudkyne zrejмый tzv. algoritmus pridelenia vecí, tento nebol jasný a vopred známy tak najvyššiemu súdu pri predložení mu veci na rozhodnutie, ako ani samotnej sťažovateľke. V nadväznosti na to najvyšší súd avizoval krajskému súdu potrebu ozrejmenia pridelenia veci [REDAKOVANÉ]. Následné „dovysvetlenie“ existencie tzv. interných pravidiel, ktorých obsah nevyplýval ani zo súdneho spisu, ako ani z rozvrhu práce (resp. krajský súd, ako ani najvyšší súd nepoukázal na žiadny dokument, v ktorom by boli tieto pravidlá uvádzané, pozn.), nespĺňa podmienku predvídateľnosti a transparentnosti a neumožňuje nielen kontrolu účastníkom konania, ale ani kontrolu verejnú. V dôsledku zvoleného postupu nastala situácia, keď z dokumentu o pridelení veci bolo zrejмый pridelenie veci [REDAKOVANÉ], pričom o nej rozhodovala [REDAKOVANÉ], a teda sťažovateľke, ako ani najvyššiemu súdu nemohol byť v okolnostiach preskúmanej veci vopred zrejмый spôsob jej pridelenia.

54. Aplikujúc teoretické východiská nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020-37 z 28. januára 2021, ako aj nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 322/2022-29 zo 17. augusta 2022 na okolnosti preskúmanej veci, ústavný súd konštatuje, že v tomto prípade evidentne mohla vzniknúť pochybnosť, či rozvrh práce krajského súdu je v danom smere v súlade s požiadavkami, ktoré na neho kladie ústava a medzinárodné dokumenty, ktorými je Slovenská republika viazaná. V rámci úradného záznamu krajského súdu a vyjadrenia najvyššieho súdu k ústavnej sťažnosti je síce zrejмый, že všeobecné súdy „dovysvetľovali“ spôsob pridelenia veci zákonnej sudkyňi, avšak podľa názoru ústavného súdu to nezvrátilo skutočnosť, že spôsob určenia zákonného sudcu nebol v okolnostiach preskúmanej veci predvídateľný, ako ani transparentný, keďže nebol vopred známy a zrejмый z rozvrhu práce. Zároveň ústavný súd dopĺňa, že nebol zrejмый ani z tzv. interných pravidiel (ak boli zachytené písomne, pozn.), keďže tieto neboli súčasťou súdneho spisu. Osobitný dopad na ústavnoprávne posúdenie veci má skutočnosť, že popísaným spôsobom určená zákonná sudkyňa rozhodovala v prejednávanej veci ako samosudkyňa, nie ako členka senátu. Ústavný súd sa teda nemohol v okolnostiach preskúmanej veci stotožniť s posúdením tejto námietky najvyšším súdom.

55. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu. Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

56. Ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením z 26. apríla 2022 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jej práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru a čl. 6 charty v súvislosti s jej právom na zákonného sudcu (bod 1 výroku tohto nálezu), v nadväznosti na čo predmetné vyslovenie porušenia konzumovalo v okolnostiach prejednávanej veci potrebu explicitného vyjadrenia sa k ďalším námietkam sťažovateľky. V nadväznosti na vyslovenie porušenia práv sťažovateľky ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie z 26. apríla 2022 zrušil (bod 2 výroku tohto nálezu). Vec však nevrátil na ďalšie konanie, keďže medzičasom došlo k vydaniu rozhodnutia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020 a k vydaniu príkazu na prepustenie sťažovateľky z výkonu vydávacej väzby. Keďže sťažovateľka bola medzičasom odovzdaná, tak ako to uviedol sám najvyšší súd, rakúskym justičným orgánom, aj rozhodovanie o návrhu sťažovateľky vydať príkaz najvyššiemu súdu prepustiť ju z väzby na slobodu stratil svoje opodstatnenie. Vo zvyšnej časti namietaného porušenia práv sťažovateľky napadnutým uznesením z 26. apríla 2022 preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky v uvedenej časti *a contrario* nevyhoviel (bod 4 výroku tohto nálezu).

57. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadala. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka o priznanie finančného zadost'učinenia nepožiadala, preto o tomto nároku nerozhodoval (porov. rozsudok vo veci Salmanov proti Slovensku z 20. 1. 2022, sťažnosť č. 40132/16, bod 84 a nasl.).

V.1.2. K namietanému porušeniu práv v súvislosti s priet'ahmi v konaní:

58. Sťažovateľka namieta priet'ahy v dotknutom konaní, ktoré mali byť spôsobené správaním všeobecných súdov, a to predčasným predložením veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podanej sťažnosti zo strany krajského súdu a prekročením lehoty 60 dní na rozhodnutie o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu.

59. Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (m. m. IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016).

60. K predmetnej námietke je nevyhnutné uviesť, že sťažovateľka v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti, nenamietala postup krajského súdu (v súvislosti s tvrdeným predčasným predložením súdneho spisu najvyššiemu súdu, pozn.), ako ani postup najvyššieho súdu či jeho tzv. iný zásah, ktorým by najvyšší súd zasiahol do jej práv v súvislosti s namietanými priet'ahmi. Sťažovateľka petitom ústavnej sťažnosti namietala „len“ napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 26. apríla 2022, ktorým došlo k zamietnutiu jej sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu z 11. marca 2022, ktorý ju vzal ako vyžiadanú osobu do vydávacej väzby na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, no nenamietala ním samotný postup vo veci konajúcich súdov. Vzhľadom

na uvedené ústavný súd v rámci posúdenia veci samostatne nepristúpil k posúdeniu existencie možných prieťahov vo veci sťažovateľky a jej ústavnej sťažnosti v tejto časti *a contrario* nevyhovel.

V.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením zo 4. júla 2022:

V.2.1. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu:

61. Sťažovateľka v rámci námietok smerujúcich proti napadnutému uzneseniu zo 4. júla 2022 v ústavnej sťažnosti opätovne namieta porušenie svojho práva na zákonného sudcu, tentokrát v súvislosti s rozhodovaním o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020. Poukazuje na to, že dotknutý súdny spis bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o jej sťažnosti (podanej proti uzneseniu krajského súdu z 31. mája 2022, pozn.) 24. júna 2022, o čom nemala vedomosť. Konštatuje, že prostredníctvom právneho zástupcu neskôr zistila, že v jej veci bude rozhodovať senát „5 Tost“ (ktorý rozhodoval aj o jej vydávacej väzbe, pozn.), v dôsledku čoho zisťovala jeho konkrétne zloženie, ako aj informáciu, či bol súdny spis pridelený senátu „5 Tost“ náhodným výberom. Najvyšší súd však na tieto jej podania neodpovedal. Sťažovateľka poukazuje na to, že jej vec mala byť tomu-ktorému senátu pridelená náhodným výberom, k čomu podľa jej názoru zrejme nedošlo. Zároveň konštatuje, že v zmysle rozvrhu práce najvyššieho súdu nie je dôvodom na priame pridelenie veci tomu istému senátu ani jeho predchádzajúce konanie vo veci (vydávacej väzby) sťažovateľky.

62. Najvyšší súd sa k predmetným námietkam sťažovateľky vyjadril v argumentácii k ústavnej sťažnosti tým spôsobom, že vec sťažovateľky napadla do senátu „5T“ 24. júna 2022 o 8.21 h náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a ešte v ten istý deň bola pridelená referujúcemu sudcovi zo strany riadiaceho predsedu senátu. Ústavný súd sa v tejto súvislosti oboznámil aj s obsahom súdneho spisu (sp. zn. 3 Ntc 5/2022, pozn.), z ktorého zistil, že predmetné tvrdenie najvyššieho súdu o pridelení veci sťažovateľky (do „5 Tost“) vyplýva priamo z č. 1. 372. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojich tvrdení v replike poukázala na to, že najvyšší súd si nesplnil zákonnú povinnosť, akou je predloženie potvrdenia o pridelení veci náhodným výberom podľa § 51 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z., je potrebné uviesť, že pred samotným rozhodnutím v jej veci, ako to sama uviedla, mala vedomosť o pridelení veci do označeného senátu. Túto vedomosť mala mať od svojho právneho zástupcu, v nadväznosti na čo podala proti členom tohto senátu námietku zaujatosti. V nadväznosti na popísané skutočnosti ústavný súd uzatvára, že nenašiel príčinnú súvislosť medzi tvrdeniami sťažovateľky (bod 61 tohto nálezu, pozn.) a možným porušením ňou označených práv.

63. Sťažovateľka ďalej namieta, že k porušeniu jej práva na zákonného sudcu došlo aj tým, že európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020 bol predmetom konania na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 5 Ntc 25/2017, ktoré nebolo právoplatne ukončené. Sťažovateľka je toho názoru, že v jej veci mal v prvom stupni rozhodnúť Krajský súd v Trnave, a nie Krajský súd v Bratislave. Predmetnú námietku v podstate v totožnom rozsahu uplatnila aj v rámci námietok smerujúcich proti napadnutému uzneseniu z 26. apríla 2022, v nadväznosti na čo ústavný súd v uvedenom odkazuje na svoje závery vyslovené v bode 33 až 38 tohto nálezu. Ďalšie námietky týkajúce sa jej práva na zákonného sudcu sťažovateľka nepredniesla.

64. Pokiaľ sťažovateľka v replike poukázala na to, že z dokladu o pridelení veci nie je možné zistiť, či sa uplatnil náhodný výber alebo nie, pričom toto je možné zistiť aj súčasným nazretím do evidenčných pomôcok, ústavný súd uvádza, že tvrdením o potrebe nazretia do spisu a evidenčných pomôcok pre účely preveriť pridelenie veci zákonnému sudcovi sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neargumentovala. Zároveň sa takého nazretia do spisu nedomáhala (nevyplýva to ani z jej tvrdení, ako ani z obsahu spisu, pozn.), pričom zároveň z neho ani nevyplýva, že by jej takýto postup nebol umožnený. Ústavný súd teda považoval túto jej argumentáciu za novú, ktorú sťažovateľka dosiaľ neuplatnila, a teda takú, ktorá rozširuje dôvody jej ústavnej sťažnosti, čo je v zmysle § 45 zákona o ústavnej sťažnosti neprípustné.

65. Z už popísaných skutočností je zrejmé, že ústavný súd nemohol nájsť a ani nenašiel príčinnú súvislosť medzi obsahom napadnutého uznesenia zo 4. júla 2022 a sťažovateľkou uvedených práv. Z dôvodov uvedených v tomto bode V.2.1 nálezú ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti nevyhoveli.

V.2.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na účinný prostriedok nápravy:

66. Namietané porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty sťažovateľka vidí v troch dôvodoch, a to v a) nekonaní o jej námietke zaujatosti; b) nezaobraní sa jej námietkou premlčania a c) nezaobraní sa všeobecne jej námietkami, keďže najvyšší súd odmietol jej sťažnosť ako neprípustnú. Sťažovateľka konštatuje, že ustanovenie § 22 ods. 7 s poukazom na § 23 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. je v rozpore s čl. 47 charty, ktorý požaduje riadny opravný prostriedok „*v prípade inštitútov implementovaných právom Únie*“. Z uvedeného dôvodu je potrebné vylúčiť jeho uplatnenie. V závere tiež namieta, že d) nedostala odpoveď na námietku o nadkvalifikácii skutku. Vo vzťahu k absencii vysporiadania sa s jej námietkami z dôvodu neprípustnosti argumentuje aj porušením práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty. V tejto súvislosti uvádza predovšetkým nevysporiadanie sa najvyššieho súdu s jej námietkou týkajúcou sa nestrannosti sudkyne krajského súdu, ktorá mala vydať európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020, pričom zároveň mala ako predsedníčka senátu vydať rozsudok pre ten istý skutok vo vzťahu k spolupáchateľom sťažovateľky. Sťažovateľka uvádza, že skutková veta tohto rozsudku pritom neobsahovala údaj, že vina vyžiadanej osoby, ako aj „spoluvyžiadanej“ osoby nebola preukázaná a že bude predmetom samostatného dokazovania. Z uvedeného dôvodu bol európsky zatýkací rozkaz zo 7. mája 2020 vykonaný v rozpore s právom Európskej únie a najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľky mal touto otázkou zaoberať.

67. V zmysle čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V prerokúvanom prípade súdy aplikovali ustanovenia zákona č. 154/2010 Z. z., ktorým Slovenská republika implementovala rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, preto išlo o vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 ods. 1 charty (porovnaj tiež rozsudok vo veci C 5/88 z 13. 7. 1989, Wachauf) a charta je v predmetnej veci aplikovateľná (m. m. I. ÚS 183/2019).

K namietanému nekonaniu o námietke zaujatosti:

68. Sťažovateľka považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia zo 4. júla 2022 vo vzťahu k podanej námietke zaujatosti za arbitrárne. Nestotožňuje sa s tvrdením najvyššieho súdu o oneskorenosti jej podania, uvádzajúc, že nebola informovaná o tom, kedy bol dotknutý súdny spis predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie. Zároveň poukázala na fakt, že mailom z 1. júla 2022 požiadala najvyšší súd o uvedenie presného zloženia vo veci konajúceho senátu „5 Tost“. Napriek tejto skutočnosti jej zloženie nebolo oznámené. Námietku zaujatosti z 3. júla 2022 tak podala bez vedomosti o zložení senátu a o tom, že o jej veci sa má rozhodovať 4. júla 2022. Vychádzala len z rozvrhu práce, pričom nebolo vylúčené, že senát mohol vzhľadom na čerpanie dovolenky rozhodovať v inom zložení. Sťažovateľka považuje právny záver najvyššieho súdu o tom, že námietku zaujatosti mala uplatniť už v konaní o vydávacej väzbe, za arbitrárny. Zároveň sa nestotožňuje ani so záverom, že jej námietka zaujatosti nebola založená na zákonných dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku.

69. Ústavný súd v kontexte sťažovateľkou prezentovaných námietok preskúmal odôvodnenie napadnutého uznesenia zo 4. júla 2022. Zistil, že najvyšší súd sa s jej námietkou zaujatosti, ktorá bola podaná proti celému senátu ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]), zaoberal. Vyslovil, že o nej konať nebude podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku z dôvodu, že nebola vznesená bezodkladne, ale najmä z dôvodu, že je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku. Poukázal tiež na skutočnosť, že senát v rovnakom zložení už rozhodoval o veci sťažovateľky v súvislosti s vydávacou väzbou, v ktorej takúto námietku nevzniesla, pričom samotnú námietku vzniesla „až v samotný deň rozhodovania o danej sťažnosti vyžiadanej osoby proti napadnutému uzneseniu (zloženie senátu bolo zrejmé už 27. júna 2022, kedy bola vec vytýčená)“. Predseda vo veci konajúceho senátu vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti s poukazom na obsah námietky zaujatosti tiež následne konštatoval, že táto smerovala k jeho údajnému vzťahu (a vzťahu [REDACTED], pozn.) k osobe [REDACTED] a námietka voči [REDACTED] sa zas týkala [REDACTED] (ktorých mal obhajca sťažovateľky zastupovať v iných veciach, pozn.), v nadväznosti na čo bolo podľa jeho názoru zrejmé, že sa netýkala žiadnej osoby uvedenej v § 31 Trestného poriadku.

70. Podľa ústavného súdu vzhľadom na skutočnosti popísané v bode 69 tohto nálezu (prvá až štvrtá veta) nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého uznesenia zo 4. júla 2022. Zároveň považuje za dôležité uviesť, že z mailu obhajcu sťažovateľky je zrejmé, že pridelenie veci do senátu „5 Tost“ jej bolo preukázateľne známe minimálne už 1. júla 2022 (pozri bod 68 tohto nálezu, pozn.), keď predmetný mail (prostredníctvom právneho zástupcu) odosiela. Pokiaľ sťažovateľka (ako sama uvádza) podala námietku zaujatosti voči všetkým členom senátu „5 Tost“ ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]) bez toho, aby jej bolo oznámené jeho konkrétne zloženie, je potrebné uviesť, že o jeho zložení evidentne mala vedomosť. Ako sama uviedla, vychádzala pritom z rozvrhu práce najvyššieho súdu v znení účinnom rozhodnom období, pričom ku zmene pôvodného zloženia senátu v prejednávanej veci nedošlo. V kontexte už uvedeného východiska, že prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, ústavný súd sumarizuje, že sťažovateľka mala možnosť podať a aj podala námietku zaujatosti, ku ktorej sa najvyšší súd ústavne akceptovateľne vyjadril. Predmetná námietka bola posudzovaná a posúdená podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Sťažovateľke teda nebola odňatá možnosť ju podať voči niektorému z členov senátu, ktorí v jej veci

rozhodli. Z pohľadu materiálnej ochrany práv sťažovateľky ústavný súd teda nenašiel žiadnu možnosť porušenia ňou označených práv. Zároveň je nutné uviesť, že k nekonaniu o jej námietke podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nedošlo z dôvodu, že by ju podala „až“ po rozhodnutí o jej sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu, ale z dôvodov popísaných v bode 69 tohto nálezu. Ďalšia argumentácia sťažovateľky v tejto súvislosti je v podstate vyjadrením jej nesúhlasu s posúdením námietky zaujatosti zo strany najvyššieho súdu, k čomu ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú rozhodovaciu činnosť (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektujúcu názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivý proces stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom strán v konaní vrátane ich dôvodov a námietok.

K namietanému nekonaniu o námietke premlčania a neprípustnosti sťažovateľkiných námietok:

71. Ústavný súd sa ďalej zaoberal námietkou sťažovateľky o absencii vysporiadania sa najvyššieho súdu s otázkou premlčania dotknutého skutku. Na ten účel sa ústavný súd oboznámil s posúdením tejto námietky najvyšším súdom. Ten svoje odôvodnenie v tejto otázke (okrem iných, pozn.) skoncipoval odkazom na uznesenie krajského súdu z 31. mája 2022, ale aj napadnuté uznesenie z 26. apríla 2022, s ktorých závermi sa stotožnil a v podrobnostiach na ne odkázal. V kontexte ustálenej judikatúry o tom, že rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011), sa ústavný súd oboznámil so znením odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 31. mája 2022, ktorý sa otázke premlčania venoval v rozsahu strán 12 až 14. Pretože je obsah tohto uznesenia sťažovateľke dobre známy, ústavný súd nepovažoval za potrebné jeho relevantné časti opätovne citovať. Nemožno sa teda stotožniť s argumentáciou sťažovateľky o nezaobzeraní sa touto otázkou.

72. V rozpore s popísaným postupom najvyššieho súdu (bod 71 tohto nálezu, pozn.), ktorý v otázke premlčania odkázal na jej posúdenie krajským súdom, nie je ani následné zamietnutie sťažnosti sťažovateľky najvyšším súdom ako neprípustnej (napadnutým uznesením zo 4. júla 2022, pozn.) s poukazom na § 22 zákona č. 154/2010 Z. z. Najvyšší súd posúdil jej sťažnosť tým spôsobom, že sťažovateľka mala právo na podanie sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, avšak len z dôvodov taxatívne uvedených v § 23 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z., s ktorými je spojené obligatórne odmietnutie výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu podľa tohto zákona. Keďže takými dôvodmi sťažovateľka podľa najvyššieho súdu neargumentovala, jej sťažnosť bola posúdená ako neprípustná. Ako bolo už uvedené, najvyšší súd najmä v otázke premlčania odkázal na jej posúdenie krajským súdom, z čoho je zrejmé, že obligatórne dôvody na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu neponechal bez povšimnutia, pričom v ostatných otázkach postupoval v zmysle ustanovení zákona č. 154/2010 Z. z. Ten sťažovateľke poskytoval možnosť podať vo veci sťažnosť, ktorú aj využila, pričom na ňou prezentované námietky dostala ústavne akceptovateľnú odpoveď. Nad rámec už uvedených skutočností je zrejmé, že pokiaľ sťažovateľka namietala opätovne neprípustnosť vo veci konajúceho súdu (bod 36 až 38 tohto nálezu), premlčanie (bod 71 tohto nálezu a s. 12 až 14 uznesenia krajského súdu z 31. mája 2022) či nestrannosť sudkyne Rakúskej republiky (s. 14 a 15 uznesenia krajského súdu z 31. mája 2022, bod 22 tohto nálezu), v priebehu konania (ako celku) dostala na každú

z uvedených skutočností (aj viacnásobnú) odpoveď. Jej námietky neostali bez reakcie, pričom ústavný súd uzatvára, že rozhodnutie všeobecného súdu v kontexte sťažovateľkou prezentovaných námietok nebolo takého charakteru, aby ústavný súd našiel príčinnú súvislosť medzi obsahom napadnutého uznesenia zo 4. júla 2022 a obsahom ňou označeného práva. Zameral sa pritom na posúdenie procesu vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu zo 7. mája 2020 ako celku pri rešpektovaní legislatívneho rámca v dotknutej veci. Z dôvodov uvedených v tomto bode V.2.2 nálezu ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti nevyhovel.

73. Ústavný súd pre prehľadnosť uvádza, že ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu zo 4. júla 2022 podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* nevyhovel.

VI. Trovy konania

74. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 738,47 eur.

75. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu a vyjadrenie k vyjadreniu najvyššieho súdu), čo spolu s 20 % DPH, ktorej platiteľom je právny zástupca sťažovateľa (§ 18 ods. 3 vyhlášky), predstavuje celkom sumu 738,47 eur. Vzhľadom na výsledok konania pred ústavným súdom, v ktorom bola sťažovateľka úspešná v jednej z dvoch ústavných sťažností spojených na spoločné konanie, vznikol sťažovateľke nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti 1. júna 2022 a replika sťažovateľky).

76. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenom v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 21. decembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu